hajolt Dombainéhoz. „Asszonyom, akárki is volt, a ki önt így becsapta, gyalázatos férfi volt. Gyalázatos. Egy haszontalan, ripők semmiházi férfi. Egy pernahajder . . .“

□ És az ajkához emelte Dombainé kezét.

□ „Úgy van. Az egy pernahajder . . .“ mondta Dombainé . . . „De bosszut fogok állani. Bosszut. Itt van. A feltételek.“

□ És átnyújtotta a fehér papirost. Husz korona havi részletet kötött ki.

□ És Dombainénak két nap mulva gyönyörü új, most már valódi gyémánt fülbevalója volt . . .

□ Dombai szorgosan gyűjtötte a pénzt a fülbevalóra. Minden élvezetet megvont magától, kevesebbet szivott, társaságba se járt, átalakitott ruhákat hordott s így teremtette elő a fülbevaló árát. Mennyit álmodozott erről a percről! S végre elérte.

□ „Ilonám“, mondta a nagy nap estéjén, „ma van a születésnapod. Halld csak. Meglepetést tartogatok számodra. Ülj csak ide mellém, aranyvirágom.“

□ Az asszony melléje ült.

□ „Lám, milyen jó kis férjecském van nekem. Mindig meglepetés, mindig. Mint két év előtt a gyémánt fülbevalóval , . .“ mondotta Ilona s ujjai közé sodorintotta a férje haját. „Igen. Mint akkor. A fülbevalóval.“

□ „Hallgass csak ide drágám. Hol is van a fülbevalód ?“

□ „A szekrényben. Tudod, hogy éjjelre leteszem.“

□ „Hozd csak ide.“

□ Dombainé elsietett. Dombai diadalmasan mérte végig a szobát. A győző Napoleon nem állhatott oly büszkén a piramisoknál.

□ „Vedd ki és tedd a füledbe. Látni akarom ma rajtad a fülbevalót. Vajjon észreveszi ?“ gondolta.

□ Ilona felnyitotta a kis bársony tartókát. Fülébe kapcsolta az ékszert.

□ „Hogy ragyog, Ez ragyog csak igazán, Ilonám, nem az az üveg. A másik. Ó, hisz az nem ragyogott így soha.“

□ „A másik ?“

□ „Gyere csak ide kis bohóm ? El kell árulnom neked valamit . . .“

□ És elbeszélte a csalást.

□ „És ? És a másik ? Hol van a másik ?“

□ A férj kacagott és jelentősen legyintett a kezével. „Képzeld mondta hunyorgatva, milyen jó üzletet csináltam vele. Egy zsidónak adtam el tiz koronáért. Tiz korona — üvegért! Hahaha.“

□ Ilona megköszörülte a torkát. Arca megrándult. De aztán csak összeszedte magát. Kacagott.

□ „Tiz koronáért. Haha. Igazán szerencsés ember vagy te, fiacskám . . .“

ZSIRKAY JÁNOS.

Szalay Pál rajza

Az utcasarokról.

A város immár villanyfénybe szédült:
Barnán szorongnak egysorban a házak;
Sikátorcsendben halk cipők kopognak
S álmosan ingó pontok tétováznak.

Előbb mentek el mellettem suhogva
Fehér ruhájuk már sötétre fakúl.
Ormos házakból megkérdez sok ablak,
Mig a sarkon állok hosszan, szótlanul

És regősének vibrálgat köröttem:
Szól sohase láttam fehér senkinek
Hajh! kocintanak a szőke igricek!

Reám köszöntnek öblös vén kupával,
Mig ködbe meredek a barna utcán:
Hajh! poros a csizmám, poros a kucsmám!

Boros Ferenc.